

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **D. B.**, nar.,
státní příslušností Ukrajina,
bytem v ČR ,
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2023, č. j. OAM-37476-20/DP-2022,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalobci dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky ve znění do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost a bylo rozhodnuto o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
2. Žalobce namítl, že je sice pravdou, že byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, avšak byl mu uložen toliko peněžitý trest, který žalobce v době před vydáním rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

uhradil, tudíž se na něj hledí jako na netrestaného, kdy dle něj má odstranění záznamu z rejstříku trestů toliko deklaratorní účinek. Žalobce má za to, že zamítnutí žádosti bylo v jeho případě v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť pro tento postup nebyly splněny zákonné podmínky a napadené rozhodnutí tak nevychází ze skutečného stavu věci.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobce byl shledán vinným úmyslnými trestnými činy rvačky a výtržnictví, za což mu byl uložen peněžitý trest ve výši 20 000 Kč. Trestní příkaz nabyl právní moci 21. 9. 2022. Žalovaný ověřoval u Obvodního soudu pro Prahu 1, zda došlo k uhrazení peněžitého trestu a následně toto opakovaně zjišťoval v evidenci Rejstříku trestů ČR, nicméně žalobce peněžitý trest ke dni vydání rozhodnutí neuhradil. Jak vyplývá z popisu z evidence rejstříku trestů, k úhradě uloženého peněžitého trestu došlo až dne 7. 7. 2023, tedy až poté, co bylo žalobci doručeno zamítavé rozhodnutí. Tvzení žalobce, že peněžitý trest uhradil již před vydáním rozhodnutí, je nepravdivé. Ke dni vydání rozhodnutí nebyl peněžitý trest uhrazen a odsouzení proto nemohlo být zahlazeno. Žalovaný rozhoduje podle stavu věci ke dni vydání rozhodnutí. Nelze očekávat, že by vyčkával do doby, než bude uložený peněžitý trest uhrazen, navíc když dle informace Obvodního soudu pro Prahu 1 byla výzva k úhradě peněžitého trestu žalobci doručena již 1. 11. 2022. Žalovaný též dodal, že žalobce během řízení rovněž nejevil žádný zájem o průběh správního řízení a nedostavil se k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Peněžitý trest žalobce podle žalovaného uhradil zjevně až v reakci na jemu doručené rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Bylo tak třeba ke dni vydání napadeného rozhodnutí nahlížet na žalobce jako na osobu, která není trestně zachovalá. Žalovaný je názoru, že jeho rozhodnutí bylo řádně odůvodněno. Je přesvědčen, že dostatečně posoudil i dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle dostupných informací a dospěl k závěru, že neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu nebude zasaženo do rodinného a soukromého života s takovou intenzitou, aby tato skutečnost odůvodnila vyhovění jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, a to navíc v situaci kdy již žalobce neplní účel pobytu. Žalobce jako občan Ukrajiny má možnost požádat o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území, aby se nemusel vracet do země původu v době, kdy tam probíhá ozbrojený konflikt. Této možnosti si je dle žalovaného žalobce vědom, jak vyplývá z textu žaloby, nicméně ji doposud nevyužil.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Žalobce dne 30. 8. 2022 požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
6. Dne 14. 6. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:

9. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
10. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
11. Podle 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.*
12. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.*
13. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.*
14. Podle § 69 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“) *na pachatele, kterému byl uložen peněžitý trest za jiný trestný čin než zvlášť závažný zločin, se hledí, jako by nebyl odsouzen, jakmile byl trest vykonán nebo bylo od výkonu trestu nebo jeho zbytku pravomocně upuštěno.*
15. Podle § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku *soud zahradí odsouzení, vedl-li odsouzený po výkonu nebo prominutí trestu anebo po promlčení jeho výkonu řádný život nepřetržitě po dobu nejméně jednoho roku, jde-li o odsouzení k trestu domácího vězení, k trestu propadnutí majetku, k trestu propadnutí věci, k trestu zákazu pobytu, k trestu zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce nebo k peněžitému trestu za zvlášť závažný zločin.*
16. Podle § 106 trestního zákoníku *bylo-li odsouzení zhlazeno, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.*
17. Žalobce namítl, že je sice pravdou, že byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, avšak byl mu uložen toliko peněžitý trest, který žalobce v době před vydáním rozhodnutí uhradil, tudíž se na něj hledí jako na netrestaného, kdy dle něj má odstranění záznamu z rejstříku trestů toliko deklaratorní účinek.
18. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nejprve zabýval tím, zda byla žádost žalobce podána včas. K tomu poukázal na § 47 odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že žalobci bylo jeho dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno s platností do 31. 8. 2022, proto konstatoval, že žalobce dne 30. 8. 2022 požádal včas.
19. Dále se žalovaný zabýval tím, zda byly u žalobce naplněny podmínky pro prodloužení jeho pobytového oprávnění. K tomu uvedl, že tyto podmínky jsou zákonem vymezeny pozitivně a negativně a poukázal na § 37, § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvedl, že na základě vyžádaného výpisu z evidence Rejstříku

trestů ČR bylo zjištěno, že se žalobce dopustil trestné činnosti. Konkrétně bylo zjištěno, že byl žalobce trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 vydaným pod sp. zn. 7 T 108/2022, shledán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu dle § 158 odst. 1 trestního zákoníku a dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Za spáchané činy byl žalobci uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb ve výši denní sazby 100 Kč. Žalovaný konstatoval, že tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 21. 9. 2022 a žalovaný ke dni vydání rozhodnutí ověřil, že záznam o odsouzení žalobce stále figuruje ve výpisu z evidence Rejstříku trestů ČR. Vzhledem k těmto skutečnostem žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce byly dány důvody pro neprodloužení pobytového oprávnění s tím, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a toto odsouzení nebylo dosud zahlazeno.

20. Žalovaný neshledal u žalobce žádné relevantní vazby, jeho rodinní příslušníci nežijí v ČR, žalobce je svobodný a bezdětný. Poukázal na to, že žalobce na území ČR pobývá od roku 2014, studium prozatím nedokončil a vysokou školu opakovaně měnil, kdy měl v roce 2017 začít studovat na AMBIS vysoké škole, a. s. bakalářský program Ekonomika a management, přičemž dne 15. 3. 2023 bylo žalovanému od této vysoké školy doručeno oznámení o ukončení studia ke dni 7. 3. 2023. Účel pobytu tak již netrvá. Žalobce může případně pokračovat ve svém studiu i v jiných zemích než ČR. Uvedl, že napadeným rozhodnutím není na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění žalobci přímo ukládána povinnost vycestovat a není stanovena doba zákazu pobytu v ČR. Proto jakmile bude žalobcovo odsouzení zahlazeno, může v zemi původu za předpokladu, že to umožní bezpečnostní situace, požádat o vydání povolení k pobytu na území ČR. Důsledkem napadeného rozhodnutí není ztráta možnosti studijních či pracovních aktivit žalobce v ČR v budoucnu. Dopady rozhodnutí nejsou v rozporu s čl. 8 EÚLP. Žalovaný dále uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce je státním občanem Ukrajiny, je s hledem na tamní nynější bezpečnostní situaci možné, aby požádal o vydání dlouhodobého víza za účelem strpení pobytu na území z důvodu dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž s ohledem na situaci na Ukrajině má možnost po individuálním posouzení jeho žádosti vízum získat. Dále žalovaný konstatoval, že je žalobce zdravý a v produktivním věku, musel si být vědom možných negativních důsledků svého protiprávního jednání. Dotazem k Obvodnímu soudu pro Prahu 1 bylo ke dni 15. 2. 2023 zjištěno, že nedošlo ani k částečné úhradě, k té nedošlo ani ke dni vydání napadeného rozhodnutí, proto žalovaný uvedl, že musí k trestné činnosti přihlédnout. Žalobci byla dána možnost seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, avšak té nevyužil.
21. Namítá-li žalobce mj. nedostatečné zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného, neposoudil soud tuto námitku jako důvodnou. Soud v postupu žalovaného pochybení neshledal.
22. Žalovaný v průběhu správního řízení zjistil, že byl žalobce trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30. 8. 2022, č. j. 7 T 108/2022 – 198 shledán vinným ze spáchání přečinu rvačky dle § 158 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Za to byl odsouzen podle § 358 odst. 2 trestního zákoníku s přihlédnutím k § 314e odst. 2 trestního řádu ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku a dle § 68 odst. 2, 3, 5 trestního zákoníku k úhrnnému peněžitému trestu ve výměře 200 denních sazeb ve výši 100 Kč, celkem 20 000 Kč.
23. S ohledem na toto zjištění se žalovaný v únoru 2023 dotázal Obvodního soudu pro Prahu 1, zda došlo k úhradě peněžitého trestu, kdy mu však bylo sděleno, že trest nebyl žalobcem

ani částečně uhrazen. Žalovaný též dodal, že provedení úhrady ověřil v evidenci Rejstříku trestů ČR s tím, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí byl trest stále evidován.

24. Žalovaný proto na základě těchto zjištění konstatoval, že bylo nutné přihlédnout k žalobcově trestné činnosti. Při posuzování toho, jsou-li u žalobce naplněny podmínky pro prodloužení jeho pobytového oprávnění, dospěl žalovaný k závěru, že žalobce tyto podmínky nenaplní, neboť byl pravomocně dosouzen za spáchání úmyslného trestného činu rvačky, tedy se jedná o situaci předjímanou § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný proto postupoval podle § 44a odst. 3 ve spojení s 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 a žalobcovu žádost zamítl.
25. Soud učinil dotaz na Obvodní soud pro Prahu 7, dle kterého žalobce uhradil peněžitý trest dne 7. 7. 2023, tedy po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Poukazuje-li žalobce v žalobě na to, že měl peněžitý trest uhradit před vydáním rozhodnutí, pak toto tvrzení neodpovídá skutečnému stavu věci (a tedy naopak toto tvrzení žalobce je v rozporu s namítaným porušením § 3 správního řádu), neboť jak plyne z vyjádření žalovaného k žalobě, byl žalobcem peněžitý trest uhrazen až ke dni 7. 7. 2023, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí, ke kterému došlo dne 14. 6. 2023. Není tedy pravdou, že by žalovaný ke dni 14. 6. 2023 zjistil skutkový stav nesprávně a nezaznamenal by, že již ze strany žalobce došlo k provedení úhrady.
26. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zmínil, že ohledně zjištění úhrady peněžitého trestu bylo vycházeno ze zjištění učiněného dne 15. 2. 2023 u Obvodního soudu pro Prahu 1, kdy bylo sděleno, že k tomuto dni žalobce trest ani částečně neuhradil. Poté bylo dle žalovaného ověřováno provedení úhrady v evidenci rejstříku trestů, a to ke dni vydání rozhodnutí. Soud je názoru, že nepochybně je na místě, aby údaje žalovaného byly ke dni jeho rozhodování co nejaktuálnější, neboť v opačném případě nelze mj. vyloučit riziko vydání rozhodnutí na základě nesprávného skutkového stavu. V daném případě bylo dané naplněno, neboť žalovaný provedení úhrady opakovaně ověřoval, jak uvedl, naposledy ke dni vydání rozhodnutí. K tomuto postupu žalovaného soud pro úplnost podotýká, že správní spis obsahuje toliko dotaz učiněný k soudu v únoru 2022 a dále výpisy z evidence rejstříku trestů, přičemž poslední je datovaný v březnu 2023. Žalovaný nespecifikoval, k jakému datu přesně pořídil pro rozhodnutí rozhodný výpis, uvedl pouze, že zjišťoval záznamy v evidenci ke dni vydání rozhodnutí. Žalovaný tedy mohl do rozhodnutí výslovně uvést, z jakého výpisu bylo vycházeno, aby bylo jednoznačně průkazné, ke kterému dni ověření skutečně prováděl, a to i vzhledem k tomu, že žalovaný v březnu 2023 vyzval žalobce, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, tedy není zřejmé, zda žalovaný ještě nad rámec těchto podkladů nově znovu ověřoval záznam v evidenci ke dni vydání rozhodnutí. Dané však nic nemění na podstatě věci, kterou je skutečnost, že nebylo hrazeno ke dni vydání rozhodnutí. Ve vyjádření k žalobě žalovaný soudu sdělil, že žalobcem bylo uhrazeno ke dni 7. 7. 2023, kdy uvedl, že vycházel z opisu z evidence Rejstříku trestů ČR, kdy sice též opis nepřiložil, avšak soud nemá důvod o zjištění datu úhrady pochybovat. V dané věci je především podstatné, jak soud již uvedl, že nebylo uhrazeno ke dni vydání rozhodnutí. Pakliže by žalobce úhradu skutečně provedl před vydáním rozhodnutí, mohl v takovém případě žalovaného na toto obratem upozornit, přičemž žalovaný by poté informaci od žalobce pouze ověřil. Žalobci nic nebránilo takto úhradu provést a žalovaného o tom informovat, přičemž mu rovněž byla dána možnost seznámit se s podklady, které však nevyužil. Žalobce pak ani v žalobě nespecifikoval, k jakému dni měl konkrétně úhradu trestu provést.

27. Lze shrnout, že žalobce úhradu peněžitého trestu v době před vydáním rozhodnutí neprovedl, přičemž provedení úhrady před vydáním rozhodnutí jakkoli neprokázal ani při podání žaloby.
28. Vzhledem k uvedenému soud konstatuje, že pokud jde o zjištění týkající se úhrady peněžitého trestu žalobcem, bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě adekvátně zjištěného skutkového stavu a souladně se zákonem.
29. Trestné činy, kterých se žalobce dopustil, byly úmyslně spáchané přechyby a výtržnictví, za které byl žalobci uložen peněžitý trest, kdy na danou situaci se aplikuje § 69 odst. 3 trestního zákoníku, podle kterého *na pachatele, kterému byl uložen peněžitý trest za jiný trestný čin než zvlášť závažný zločin, se hledí, jako by nebyl odsouzen, jakmile byl trest vykonán nebo bylo od výkonu trestu nebo jeho zbytku pravomocně upuštěno*. Na žalobce se tedy hledí, jako by nebyl odsouzen, od 7. 7. 2023.
30. Co se týče úvahy žalobce k tomu, že má za to, že s ohledem na to, že již peněžitý trest uhradil, se na něj hledí jako na netrestaného, kdy dle něj má odstranění záznamu z rejstříku trestů toliko deklaratorní účinek, soud uvádí, že, jak bylo uvedeno výše, na žalobce se hledí jako na neodsouzeného od 7. 7. 2023.
31. Skutečnost, že se na žalobce již nyní od 7. 7. 2023 hledí, jako by nebyl odsouzen, může mít pro žalobce význam do budoucna, neboť vzhledem k této skutečnosti již bude příslušnou podmínku (v případě nepáchání další trestné činnosti) splňovat a může tedy v budoucnu opět žádat o udělení pobytového oprávnění v ČR. V této souvislosti soud dodává, že žalovaným bylo mj. zohledněno, že žalobce je státní občan Ukrajiny, kdy s ohledem na tamní situaci žalovaný uvedl, že žalobce bude moci žádat v zemi původu o pobytové oprávnění v ČR, jakmile to umožní tamní bezpečnostní situace. Za současného stavu žalovaný poukázal na to, že žalobce může požádat o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu situace na Ukrajině, přičemž žalovaný dodal, že po individuálním posouzení takové žalobcovy žádosti se lze domnívat, že jí bude vyhověno. Soud se s těmito závěry plně ztotožňuje. Žalobci nebude do budoucna bez dalšího bráněno v pobytu na území ČR, pokud splnění podmínky pro pobytové oprávnění.
32. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47: *„Byl-li stěžovatel v době rozhodování o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu (těsně před vypršením platnosti jeho dosavadního povolení) pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, což stěžovatel nezpochybňuje, zcela zjevně na danou situaci dopadá § 37 odst. 1 písm. a); povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu zde nehraje roli. V tomto smyslu jde o speciální ustanovení k § 37 odst. 2 písm. b), které umožňuje zrušit vízum (a tedy neprodloužit povolení k dlouhodobému pobytu) z řady jiných důvodů (obecně nesplnění kterékoli z podmínek pro udělení víza). To, že mezi těmito podmínkami je i trestní zachoalost ve smyslu § 174 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a), nevylučuje uplatnění speciální skutkové podstaty podle § 37 odst. 1 písm. a). Správní orgány i krajský soud tak dospěly ke správnému právnímu závěru, když na případ stěžovatele uplatnily právě toto ustanovení, přiléhavé na situaci stěžovatele, i pokud konstatovaly, že toto ustanovení vede k zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu bez dalšího, aniž by bylo nutno podle výslovného zákonného pokynu zkoumat další souvislosti včetně přiměřenosti důsledků rozhodnutí ve vztahu k jeho důvodům, resp. k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Toto rozlišování má i smysluplné vysvětlení; zatímco v případě pravomocného*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

odsouzení za úmyslný trestný čin zákonodárce stanovil s ohledem na ochranu společnosti před cizinci páchajícími na území státu úmyslnou trestnou činností přísnější úpravu vedoucí k ukončení (neprodloužení) pobytového statusu bez dalšího, všechny ostatní podmínky pro udělení víza (včetně trestní zachovalosti v širším smyslu, zahrnující i absenci odsouzení za trestné činy spáchané z nedbalosti) vedou k ukončení (neprodloužení) pobytového statusu, jen jde-li o důsledek přiměřený, včetně přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života takového cizince (srov. v této souvislosti rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 21/2008 - 101 ze dne 18. prosince 2008).“ Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26: „Napadená rozhodnutí vycházela z toho, že zákon o pobytu cizinců v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) posouzení přiměřenosti výslovně nepožaduje, a proto jej nebylo třeba provést, avšak zcela opomněla článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30). Veřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli.“

33. Vzhledem k tomu, že žalobce v tomto ohledu žádné nedostatky popuzení žalovaného nenamítl, soud pouze pro úplnost dodává, že co se týče žalobcova studia, bylo žalovaným uvedeno, že žalobce vysoké školy prve měnil, poté od roku 2017 studoval na AMBIS vysoké škole, a. s., ze které bylo žalovanému bylo oznámeno jeho ukončení studia ke dni 7. 3. 2023 a účel pobytu tak netrvá. Ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladnému účinku žaloby žalovaný dodal, že mu nebylo doloženo ani žádné další pokračování studia žalobce. Nebyly zjištěny žádné relevantní vazby žalobce v ČR, žalovaný poukázal na to, že je žalobce svobodný a bezdětný, jeho rodinní příslušníci žijí na Ukrajině.
34. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. 10. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.